

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Σ υ ν α ξ ά ρ ι

15 ΙΟΥΛΙΟΥ

✠ Τῇ ΙΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς εὐρέσεως τῶν λειψάνων τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Ροζαλίας, τῆς ἐν Πανόρμῳ τῆς Σικελίας. Ἡ μνήμη της ἀναγράφεται στό *Acta SS. Septembris, II, Venezia 1756*, σελ. 278-414.

Ἡ Ἁγία Ροζαλία, νορμανδικῆς καταγωγῆς, ἔγινε μοναχὴ σὲ ἑλληνικὸ ὀρθόδοξο γυναικεῖο μοναστήρι τοῦ Παλέρμο καί, στή συνέχεια, μόνασε σὲ σπήλαιο, στὸν λόφο Πελεγκρίνο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ὅπου ὑπῆρχε ἑλληνικὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἐκοιμήθη ὀσιακά τὴν 4η Σεπτεμβρίου τοῦ 1170. Στὶς 15 Ἰουλίου τοῦ 1624 βρέθηκαν, θαυματουργικά, τὰ ἱερά λείψανά της μέσα στό σπήλαιο ὅπου ἀσκήτευσε, καί σταμάτησε τὴν ἐπιδημία τῆς πανώλης πού μάστιζε τὸ Παλέρμο. Περισσότερα στοιχεῖα παραθέτουμε στὶς 4 Σεπτεμβρίου, ἡμέρα τῆς μνήμης της.



Ἡ Ὁσία Ροζαλία, ἡ ἐκ Πανόρμου.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν νυμφίον σου Χριστὸν ἀγαπήσασα, τὴν λαμπάδα σου φαιδρῶς εὐτρεπίσασα, ταῖς ἀρεταῖς διέλαμψας Πανεύφημε· ὄθεν εἰσελήλυθας, σὺν αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους, τὸ στέφος τῆς ἀσκήσεως, παρ' αὐτοῦ δεξαμένη· ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς ἐκτελοῦντας, Ὁσία Ροζαλία, τὴν μνήμην σου.

† Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Δομινάτας καὶ τῶν υἱῶν αὐτῆς, Κασσιοδώρου, Σενάτορος καὶ Βιάτορος, ἐν Καλαβρίᾳ. Πληροφορίες σχετικά μέ τά ἑλληνικά χειρόγραφα πού περιέχουν τόν βίο τους καί τά ὁποῖα προέρχονται ἀπό τή Νότιο Ἰταλία, βλέπε στό ἔργο *Ad Typica Graecorum ac Praesertim Ad Typicum Cryptoferratense S. Bartholomaei Abbatis Animadversiones, Theodori Toscani Hieromonachi, Ρώμη 1864, σελ. 104.*

Σύμφωνα μέ τό ἑλληνικό Μαρτυρολόγιο τῶν Ἁγίων, (τό ὁποῖο περιέχει πολλούς ἀναχρονισμούς καί κάποια ὑπερβολικά στοιχεῖα), ἡ Ἁγία Δομινάτα ἦταν χριστιανή Ρωμαία πατρικία, σύζυγος τοῦ ἐπάρχου τῆς Σαρδηνίας. Μετά τόν θάνατο τοῦ συζύγου της, μαζί μέ τά τρία παιδιά της πηγαίνουν στήν Καισάρεια, ὅπου βαπτίζονται ἀπό τόν ἐπίσκοπο Εὐσέβιο.

Κατά τή διάρκεια ἑνός πολέμου μέ τήν Καρχηδόνα, ὁ γιός Σενάτωρ, μαζί μέ τά ἀδελφία του καί πολυάριθμο στρατό, κυριεύει τήν πόλη καί μεταστρέφει πολλούς κατοίκους στόν Χριστιανισμό. Ὁ αὐτοκράτορας Ἀντωνῖνος, ὅμως, μαθαίνοντας τή δράση αὐτή τῶν Ἁγίων, στέλνει στήν Καρχηδόνα ἕναν νέο ἔπαρχο, ὁ ὁποῖος τούς συλλαμβάνει καί τούς ὑποβάλλει σέ φρικτά μαρτύρια. Ἀφοῦ ἀποκεφάλισε ἐξήντα τρεῖς Χριστιανούς, διέταξε νά ρίξουν τούς ὑπολοίπους στή θάλασσα. Αὐτοί, ὅμως, μέ θαυμαστό τρόπο διασώθηκαν στή νῆσο Λιπάρα τῆς Σικελίας καί, στή συνέχεια, μεταβαίνουν στήν ἀπέναντι Καλαβρία. Ἐκεῖ συλλαμβάνονται ἐκ νέου ἀπό τόν δοῦκα τῆς περιοχῆς, ὁ ὁποῖος διέταξε νά ἀποκεφαλι-

στοὺν ἠ Δομινάτα μέ τούς γιούς της, μαζί μέ σαράντα ἄλλους νεοφώτιστους Χριστιανούς. Ἀπό τό μαρτύριο γλίτωσε μόνο ὁ δοῦλος Φλωρέντιος, ὁ ὁποῖος κατέφυγε στόν ἐπίσκοπο τῆς Ταυρομενίας Ἀλέξανδρο, διηγούμενος τό ἥρωικό τέλος τῶν ὑπολοίπων Ἀγίων. Ὁ Ἀλέξανδρος πῆγε τότε στήν Καλαβρία, ὅπου συγκέντρωσε τά ἱερά λείψανα τῶν τεσσαράκοντα μαρτύρων καί τά μετέφερε στήν Ταυρομενία. Τά λείψανα τῶν Ἀγίων μαρτύρων Δομινάτας καί τῶν υἱῶν αὐτῆς Κασσιόδωρου, Σενάτορος καί Βιάτωρος, τά ἔκρυψε γιά δεκαπέντε χρόνια στό σπίτι του ὁ πρεσβύτερος Ἐπιφάνιος. Μετά τό τέλος τοῦ διωγμοῦ τά τοποθέτησε σέ ναό πού ἀνήγειρε στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου τους. Ὁ δοῦλος Φλωρέντιος, ἀφοῦ ἔζησε γιά δώδεκα χρόνια στήν Καλαβρία, μετέβη στή Ρώμη, ὅπου ἔγινε μοναχός καί συνέγραψε τόν Βίο τῶν Ἀγίων.

Τροπάριον τῶν Ἀγίων, ἀπό τό Λειτουργικόν τῆς Κρυπτοφέρρης. Ἦχος δ΄.

Τοὺς πόθω τὴν ἔνδοξον μνήμην τελοῦντας ὑμῶν, Σενάτωρ μακάριε, Βιάτωρ πανένδοξε καί Κασσιόδωρε τίμιε, σὺν τῇ μητρὶ Δομινάτα, ἀναγκῶν καί κινδύνων καί πικρῶν νοσημάτων ρύσασθε ἡμᾶς πάντα, πρεσβείαις ὑμῶν Ἀγίαις, Μάρτυρες ἔνδοξοι.



Τό μαρτύριο τῶν Ἀγίων Δομινάτας καί τῶν υἱῶν αὐτῆς, Κασσιόδωρου, Σενάτορος καί Βιάτωρος, ἐν Καλαβρία.